

Αρχιμανδρίτου Σαράντη Σαράντου

Πρωτεΐα ἢ δευτερεΐα πανθηρησκειακά διεκδικεῖ ἡ Ραβέννα;

Θά κινδυνεύσουμε νά χαρακτηρισθοῦμε ἀκραῖοι καί φονταμετανταλιστές. Κάθε φορά πού καλοπροαίρετα ἀκούγεται ἡ φωνή τῆς Θεοπνεύστου Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ξεσηκώνονται χαρακτηρισμοί πού ἀποσκοποῦν στή φίμωση τῶν Παραδοσιακῶν "φανατικῶν" καί στήν προώθηση τῶν σχεδιασμῶν τῆς νέας τάξεως πανθηρησκειακῶνπραγμάτων.

Παρακολοῦθήσαμε πολύ προσεκτικά τή βιντεοκασέτα τῆς ET1 πού ἔχει καταγράψει ὀλόκληρη τή Θεία Λειτουργία πού ἐτελέσθη στόν Ἅγιο Ἀπολλινάριο, στή Ραβένα τῆς Ἰταλίας.

Ὅ,τι καλύτερο, ὅ,τι ἱερότερο, ὅ,τι πιό θεανθρώπινο ἔχει ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, συμπίεστηκε ἀσφυκτικά, οὐμανιστικά μέσα στό μωσαϊκό τῶν "θηρησκευομένων" πού παρακολοῦθησαν αὐτήν τή Θεία Λειτουργία. Οἱ παπικοί πρῶτοι καί καλύτεροι, μπροστά ὁ "Ἀρχιεπίσκοπος" Ραβέννας καί οἱ παπικοί καρδινάλιοι, πάρα δίπλα δύο ἐκπρόσωποι Μουσουλμάνων μέ τά "ἱερατικά" διακριτικά τους, πίσω Λουθηρανοί, Ἀγγλικανοί, Παπικοί καί Ὁρθόδοξοι.

Ἡ μυσταγωγικότερη Θεία Λειτουργία μας, ἡ κορυφαία "ἐορτή τῶν ἐορτῶν καί πανήγυρις τῶν πανηγύρεων" κοινώθηκε καί εὐτελίστηκε μπροστά σ' αὐτήν τήν πανθηρησκειακή μᾶζα, ἡ ὁποία (ἐκτός τῶν ὀρθοδόξως βαπτισμένων πιστῶν) δέ διέθετε καμιά προϋπόθεση γιά νά μετάσχει, γιά νά βιώσει, γιά νά καταλάβει κάτι, ἔστω καί ἓνα μικρό ψηγματάκι ἀπό τό ἱερό χρυσωρυχεῖο τῆς Θείας καί φρικτῆς Λειτουργίας μας.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σέ μιά ἀπορία πελωρίων διαστάσεων. Πῶς ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μας κ. Βαρδολομαῖος μαζί μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιο, τό Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη, μέ τό Μητροπολίτη Μπουένος Ἄϊρες κ. Ταράσιο, μέ τό Μητροπολίτη Ἰταλίας κ. Γενάδιο, μέ τό Μητροπολίτη Ρηγίου κ. Ἐμμανουήλ καί μέ τό δικό μας Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο καί μερικούς ἄλλους κληρικούς, ἐνεπνεύσθησαν τήν παράσταση τῆς Θείας Λειτουργίας μας μπροστά στά μάτια τῶν ἀπίστων;

Τόσο ἀνετη, τόσο εὐκολη, τόσο ἀπροκάλυπτη ἡ ἀμνήστευση τῆς Παναϊρέσεως τοῦ Παπισμοῦ ὑπό τά ὀλάνοικτα ὄμματα τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν προτεσταντῶν καί τῶν ἀλλοθρήσκων συμπαρισταμένων "συμπροσευχομένων";

Ποῖός ἀδυσώπητος λόγος ὑπῆρχε στά πλαίσια τοῦ οἰκολογικοῦ συμποσίου νά συνδυασθεῖ καί ἡ παράσταση τῆς ἱερᾶς Θείας Λειτουργίας, τήν ὁποία εὐλαβοῦνται ἀκόμη καί αὐτοί οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καί Ἀρχάγγελοι καί φοβοῦνται, σύμφωνα μέ τίς Ἁγίες ἐμπειρίες τῶν ἁγίων Πατέρων Λειτουργῶν, ἀκόμα καί ἀπλᾶ νά διακονήσουν; Πῶς εἶναι δυνατόν σέ ἀνθρώπους μή βαπτισμένους (κανεῖς ἐκ τῶν ἑτεροδόξων δέν εἶναι βαπτισμένος παρά μόνο ραντισμένος ἴσως μέ ἐλάχιστες σταγόνες νεροῦ) νά τοῦς ἐπιτρέπεται καί μάλιστα ἀπό τίς κορυφές τῶν Ἱεραρχῶν μας νά παρακολουθοῦν τή λειτουργία, ἡ ὁποία συνοψίζει ὀλόκληρο τό

Μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας καί τό ἐπεκτείνει καθ' ἐκάστη Θεία Λειτουργία στήν ἐκάστοτε σύγχρονη πραγματικότητα καί ζωή;

Ἀκούσαμε καί ἀπο τόν "ἀρχιεπίσκοπο" τῆς Ραβέννας καί ἀπό τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη (ἐπιβεβαιώνοντα τούς λόγους τοῦ παραπάνω) ὅτι τά μωσαϊκά τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς τοῦ 6^{ου} αἰῶνος ἦταν χαμογελαστά γιά τήν "ἐνωτικῆ" λειτουργία πού γινόταν μπροστά στό μωσαϊκό τῶν ἀλλοπίστων. Ἡ Ὁρθόδοξη ἐπιστημονική Ἑλληνική ὁρολογία μωσαϊκά ὀνομάζει τά ἄμορφα πατώματα, ἐνῶ τίς ἅγιες μορφές τῶν τοίχων ἢ τίς ἱερές παραστάσεις τους, τίς ὀνομάζει ψηφιδωτά, ἀκριβῶς ἐπειδή κάθε ἱερή μορφή ἢ παράσταση ἐκφράζει τά ἀκριβῆ καί χριστοφιλοτεχνημένα χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού ἔχουν ἀποτυπωθεῖ στά πρόσωπα τῶν βαπτισμένων (ἔχι ραντισμένων) χριστιανῶν. Μέ τη λέξη "μωσαϊκά" ἀνεπιγνώστως χαρακτηρίσαν τή μᾶζα τῶν συνέδρων πού παρακολούθησαν τή λειτουργία τῆς Ραβέννας χωρίς τή στοιχειώδη βαπτισματική προϋπόθεση. Τή λέξη "χαμογελαστά" δέ θά τή σχολιάσουμε. Ἀφίνουμε στήν ἀπλή νοημοσύνη τοῦ κάθε χριστιανοῦ νά κάνει τίς δικές του ἐκτιμήσεις.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρουμε τόν ΕΗ' κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πού θεωρεῖ μόλυσμα τό βάπτισμα καί τήν Ἱερωσύνη τῶν αἵρετικῶν. Ἄν προσθέσουμε καί τό ΜΣΤ' κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πού ρητά ἀπαγορεύει τήν κοινωνία τῶν Ἐπισκόπων μας καί τῶν Πρεσβυτέρων μας μέ τούς αἵρετικούς (πόσο μᾶλλον μέ τούς ἀλλοθρήσκους) καί τά μυστήριά τους, βάπτισμα καί θεία Εὐχαριστία, εὐνότητα συμπεραίνουμε ὅτι καί ἡ προσφορά τῆς θείας Λειτουργίας μας στούς αἵρετικούς καί φυσικά ἢ a priori ἀποδοχή τους ἀπό ἐμᾶς στή θεία Λειτουργία, συνιστᾷ κανονική, θεσμική παράβαση τῶν ἱερῶν κανόνων καί ὅλου τοῦ λειτουργικοῦ πνεύματος τῆς ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας μας. **"Τίς γάρ συμφώνησις Χριστῷ πρός βελίαρ ἢ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστων;"** ἐρωτᾷ ὁ ΜΣΤ' κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Καί γιά νά μή φανοῦν ἄσχετοι οἱ παραπάνω ἱεροί κανόνες μέ αὐτό τό ἴδιο περιεχόμενο τῆς θείας Λειτουργίας καί τοῦ Μ. Βασιλείου καί τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πού ἔχει μέχρι σήμερα σέ ζωντανή λειτουργική χρῆση ἡ Ἐκκλησία μας ἀναφέρουμε δύο βασικά σημεῖα τῆς.

Κατά τό πρῶτο, μετά τά ἀναγνώσματα, Ἀποστολικό καί Εὐαγγελικό, ἀκόμα καί οἱ κατηχούμενοι, πού ἐτοιμάζονται νά ἐνσωματωθοῦν διά τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Ἁγίου Χρίσματος στή μία Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, καλοῦνται νά ἀποχωρήσουν, γιατί δέν μποροῦν νά βιώσουν καί νά κατανοήσουν τό θεανθρώπινο βάθος τῆς Θείας Λειτουργίας.

Τό δεύτερο σημεῖο τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι πασίγνωστο γιά τή βαρύτητά του καί στό σύνολο τῶν τιμίων πρεσβυτέρων, ἀλλά καί τοῦ ἀπλοῦ πιστοῦ λαοῦ μας **"Τάς θύρας, τάς θύρας ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν"** Πρό τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν τιμίων Δώρων γίνεται ἔντονη προτροπή ἀπό τό διάκονο μέ τήν ἐπανάληψη τῆς ἰδίας λέξεως **"τάς θύρας"**, νά προσεχθεῖ ἡ θύρα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, γιά νά μή βρεθεῖ μέσα στό ἐκκλησίασμα, στό Σῶμα τῶν πιστῶν, κάποιος ἄσχετος μέ τή θεία Λειτουργία μας, κάποιος μή βαπτισμένος, ἄπιστος καί αἵρετικός. Μολονότι πρακτικά δέ λαμβάνεται κάποιο μέτρο ἀνιχνεύσεως τῶν μή πιστῶν, ὅμως δέν ἀφαιροῦνται αὐτές οἱ βαρυσήμαντες λειτουργικές φράσεις, ἀκριβῶς γιά νά ὀριοθετοῦν τήν πνευματικότητα καί τή μοναδικότητα τῆς θείας Λειτουργίας μας γιά τούς πιστούς, πόσω μᾶλλον γιά τούς κληρικούς, πόσω μάλιστα γιά τούς Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ὀφείλουν ὑπακοή στούς ἱερούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τούς ὁποίους λίγο πρό τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τους ἔδωσαν ὄρκο πίστεως σ' αὐτούς (τούς ἱερούς κανόνες). Ὅταν ὅμως αὐτοί οἱ ἱεροί κανόνες, πού

μαζί με τή θεόπνευστη θεία Λατρεία μας εκφράζουν τή ζωντανή Τριαδολογική, Χριστολογική και Έκκλησιολογική θεολογία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μας καταπατούνται από τούς ταγούς της, τί παράδειγμα παίρνουμε έμείς οί πρεσβύτεροι και ό λαός μας;

Άκούσαμε ιδίους ώσίν από τόν Οίκουμηνικό Πατριάρχη μας νά αποκαλεϊ τόν "άρχιεπίσκοπο" Ραβέννας ποιμενάρχη τής "άρχιεπισκοπής" Ραβέννας. Πλήρης δηλαδή έξομοίωση τών παναιρετικών παπικών μέ τούς όρθοδόξους ποιμενάρχες. Στο τέλος κοινώνησαν τών άχράντων Μυστηρίων και κάποιοι παπικοί λαϊκοί. Δέν έχουν ευθύνη γι' αϋτήν τή βεβήλωση οί λειτουργοί αϋτής τής θείας Λειτουργίας; Δόθηκε επίσης αντίδωρο στους παπικούς Έπισκόπους και Καρδινάλιους και σ' όλους τούς προσερχομένους Λουθηρανούς, Άγγλικανούς και λοιπούς συνέδρους του οικολογικού συμποσίου. Άντηλλάγησαν άσπασμοί μεταξύ τών Όρθοδόξων Έπισκόπων και τών μή Όρθοδόξων. Κοινωνία άνετη και σέ συμπροσευχητικό επίπεδο και σέ ανθρωπολογικό. Ίσοπέδωση όλόκληρης τής ιεροκανονικής θεανθρώπινης Παραδόσεώς μας από αϋτούς πού έτάχθησαν δεματοφύλακες.

Θά κινδυνεύσουμε νά θεωρηθούμε άφελείς μέ τά παρακάτω. Ώστόσο θά τολμήσουμε νά έξωτερικεύσουμε όχι μόνο τούς δικούς μας λογισμούς, αλλά και πολλών άλλων, πού "άφελώς" και εκείνοι μάς τούς διατύπωσαν. Μά δέ φοβούνται τίποτα οί Ίεράρχες πού πατούν τούς Ίερούς κανόνες; Γιατί έκοιμήθη ό άγιος Κερκύρας μόλις επέστρεψε από έπίσημη συνεδρία μέ τό Βατικανό; Γιατί ταλαιπωρείται ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παντελεήμων μέ δεινή κατηγορία, λίγο μετά τήν έπιστροφή του από τό Βατικανό; Γιατί ό Άρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος νοσει βαριά άμέσως μετά τήν πανδηρησκειακή συνάντηση τής Κύπρου; Δέ θέλουμε νά επιμείνουμε στά παραπάνω δυσάρεστα ούτε νά δώσουμε περαιτέρω ατομικές έρμηνείες. Πολλοί όμως προβληματιζόμαστε, μήπως είναι κάποια διακριτικά σημάδια του Άρχιποίμενος τής Έκκλησίας μας, του Κυρίου μας Ίησού Χριστού γιά τίς κανονικές μας παραβάσεις.

Οί Άγιοι Πατέρες μας γνώριζαν πολύ καλά, ότι ή νοθεία τής πίστεως και ή κοινωνία μέ τούς αίρετικούς είναι σοβαρά όλισθήματα, από τά όποια μύρια δεινά έπονται. Ό Άγιος Ίωάννης ό Ευαγγελιστής και μαθητής τής Αγάπης θά μπορούσε νά θεωρηθεί φονταμενταλιστής και φανατικός, γιατί εύρισκόμενος στά λουτρά τής Έφέσου ειπε στο μαθητή του "**πᾶμε γρήγορα νά φύγουμε από τό χώρο αϋτό γιατί μπορεί νά πέσει ή σκεπή νά μάς σκοτώσει.**" και μόνο πού αντίκρουσε τόν τότε αίρετικό Κύρινθο; Ό μαθητής τής Αγάπης δέν ειχε μέσα του αγάπη όταν ειλεγε τόσα άπαξιωτικά γιά τόν αίρετικό; Φοβόταν όμως κατ' ουσίαν τό βδέλυγμα τής αίρέσεως και όχι τόν αίρετικό. Γιατί ή αίρεση είναι ένα νοσηρό σύνδρομο μέ μύριες μολυσματικές επιδράσεις σ' όλο τό κοινωνικό γίγνεσθαι διαχρονικά.

Δυστυχώς και μεϊς ως Έκκλησία τής Ελλάδος κοντέψαμε νά κολλήσουμε παπική λειτουργική κοσμικότητα, άφου άμέσως μετά τήν παπική λειτουργία στό Όλυμπιακό Στάδιο έτελέσαμε στό Palais de Sport του Νέου Φαλήρου μιά αντίστοιχη θεία Λειτουργία, ως τών παπικών, μέ ανεστραμμένη τήν Άγία Τράπεζα σέ χώρο μή καθαγιασμένο, μέ άφθονα λουλούδια στην Άγία Τράπεζα και μέ ένα πρωτοφανές έξορδοξο κοσμικό decor.

Εϋτυχώς πού έγινε έγκαιρα κατανοητό τό άτόπημα και δέν επανελήφθη από τήν πλευρά τής Έκκλησιαστικής ήγεσίας μας. Όμως κατά καιρούς άδίστακτοι ρασοφόροι προβαίνουν σέ λειτουργικές φαιδρές μεταρρυθμίσεις, γιά τίς όποιες έχουν ήδη μετανιώσει πικρά οί παπικοί λειτουργιοανανεωτές. Η γνωστή λειτουργική "**άνανέωση**" τής Β' Βατικανείου Συνόδου έχει αποτύχει, άφου δέν κατάφερε νά συγκεντρώσει τό σύγχρονο κόσμο στην Έκκλησία τους, αλλά

τόν ἔδωξε, ἀφοῦ κατά μαρτυρία παπικοῦ Ἐπισκόπου ἡ ἀνανέωση ἢ μεταρρύθμιση ἔγινε "ἀπόντος τοῦ Παρακλήτου".

Φαίνεται ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. Χριστόδουλος παρακολουθεῖ ἀνύστακτα ὅλες τίς ἐνδοεκκλησιαστικές καί γενικότερες ἐξελίξεις καί ἀνέβαλε τήν πανθηρησκειακή συνάντηση πού εἶχε προγραμματίσει γιά τό Σεπτέμβριο στήν Ἀθήνα. Ἐτσι θά ἀποφευχθεῖ μιᾶ ἰσχυρή αἰτία νέου διχασμοῦ τοῦ πομονίου δίκην ἐπισκέψεως Πάπα.

Ἄς ἐντοπίσουμε καί πάλι τό λόγο μας στόν ἐξαιρετο ἱερό ναό τοῦ ἁγίου Ἀπολλιναρίου τῆς Ραβέννας ἐντός τοῦ ὁποίου πραγματοποιήθηκε τό Πατριαρχικό λειτουργικό σόου, ὡς μή ὤφειλε.

Ἐντελῶς καλοπροαίρετα, ἀλλά καί χωρίς φόβο καί πάθος διατυπώνουμε κάποια ἐρωτήματα:

1. Ποιός ἀδυσώπητος λόγος ὑπῆρχε νά τελεσθεῖ αὐτή ἡ Ὁρθόδοξη Πατριαρχική λειτουργία ἐντός τοῦ Ναοῦ πού ἐπί αἰῶνες λειτουργεῖται ἀπό τούς αἰρετικούς; Ἐγινε ἔστω καί ἓνας ἁγιασμός γιά νά φύγει τό μόλυσμα τῆς αἵρέσεως;
2. Ποιός ἀνυπερβλήτος λόγος ἐπέβαλε στούς ὀρθόδοξους Ἐπισκόπους μας νά συμπροσευχηθοῦν μέ τούς παπικούς, τούς Ἀγγλικανούς, τούς Λουθηρανούς καί τούς Μουσουλάνους;
3. Οἱ κληρικοί καί οἱ Ἐπίσκοποι πού μετεῖχαν σ' αὐτήν τή Λειτουργία εἶχαν τίς ἄδειες ἢ τίς εὐλογίες τῶν προϊσταμένων τους;
4. Ἀφοῦ ἔγινε πού ἔγινε αὐτή ἡ Λειτουργία, δέ θά μπορούσε νά τελεσθεῖ καί ὑποδειγματικά ἢ ἀχώριστη ἱερή Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου μέ τόν πάνυ λαμπρό Ἀναστάσιμο χαρακτήρα της;
5. Εἰλικρινά δέν ὑπῆρχε τρόπος νά ἐλεγχθοῦν, ὥστε νά μή κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων οἱ παπικοί;
6. Ὁφελήθηκαν ἢ ἔχασαν οἱ Ὁρθόδοξοι γενικά (καί τῆς Ἰταλίας εἰδικά) ἀπό τό λειτουργικό ἀτόπημα τῆς Ραβέννας;
7. Ὁφελήθηκε κανένας ἀπό τούς αἰρετικούς πού μετεῖχαν σ' αὐτή τή Λειτουργία, ἀφοῦ ἀνεμπόδιστα ἀφέθηκαν χωρίς κατήχηση- καθοδήγηση στήν ἱερότερη διαδρομή ἀπό τόν παρόντα στόν μέλ λοντα αἰῶνα; Δέν εἴμαστε ἔτι πλέον ὑπόλογοι, γιὰτί μέ φιλανθρωπία δέν τούς ὑπονοήσαμε ἔστω ὅτι βρῖσκονται στήν ἀδηφάγο πλάνη;
8. Κατά τό πρότυπο τῆς πατριαρχικῆς Λειτουργίας τῆς Ραβέννας θά πρέπει νά συντηήσουμε τήν ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Προθέσεως μή ἀναφέροντας, ἀλλά παραλείποντας τά πρὸς μνημόνευση ὀνόματα τῶν ζώντων καί τῶν κεκοιμημένων, ἀφοῦ διά τῆς μεταφορᾶς της (τῆς Ἁγίας Προθέσεως) στό Χερουβικό ὕμνο ἐλαχιστοποιεῖται ὁ χρόνος της καί de facto μένουν ἀμνημόνευτα τά προσενηχθέντα ὀνόματα; Κάτι ξέρουν καί οἱ "ἀμόρφωτοι" κληρικοί, τό τίμιο πρεσβυτέριο πού μετέθεσε πολύ νωρίτερα, ἐντός τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ ὀρθρου τήν Ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ἱερᾶς Προθέσεως.

9. Πλανᾶται σέ πολλούς πάντως τό πιό μύχιο, τό πιό ανέκφραστο ἐρώτημα: Μήπως αὐτῆς τῆς Λειτουργίας πάσχει ἡ ἐγκυρότητά της;

Ἄν ζοῦσε κοντά μας, σωματικά, σαρκικά ὁ πολυτάλαντος ἱερός συγγραφέας τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ ἱερός Χρῆστομος θά χαμογελοῦσε μαζί μέ τά "μωσαϊκά" ἀπό χαρά γιά τήν παράσταση τῆς Ραβέννας; Αὐτός ὁ ἴδιος δέν ἦταν πού ἐπανελάμβανε στερεότυπα τῆ φράση "ἴσασι οἱ μεμυημένοι" δηλαδή ξέρουν τί γίνεται μέσα στή θεία Λειτουργία μόνο οἱ μεμυημένοι (=βαπτισμένοι), κάθε φορά πού δίδασκε τούς κατηγουμένους; Οὔτε σ' αὐτούς πού λαχταροῦσαν νά βαπτισθοῦν καί νά ἐνσωματωθοῦν στό τίμιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, δέν ἔδινε οὔτε κἄν λειτουργικές πληροφορίες ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Ἐκτός καί τόν κατατάξουμε καί αὐτόν στή χορεία τῶν φονταμενταλιστῶν...

Ζητῶ εἰλικρινῶς τή συγγνώμη ὄλων ἐκείνων πού μπορεῖ νά ἐνόησα καί νά στεναχώρησα μέ τά γραφόμενά μου. Ἡ ἱερατική μου συνείδηση μου ἐπέβαλε νά διατυπώσω γραπτῶς τούς λογισμούς μου. Ἄλλωστε ὅ,τι ἔγινε στή Ραβέννα, δέν ἔγινε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καί δέν εὐδύνομαι γιά τό σκανδαλισμό πού προκάλεσε αὐτό τοῦτο το "λειτουργικό γεγονός". Εἶναι μιά ὀφειλόμενη καλοπροαίρετη ἀπάντηση στούς πολλούς ἀνθρώπους, χριστιανούς τοῦ λαοῦ μας, πού ἀπορημένοι μᾶς ἐρωτοῦν, στούς πολλούς κληρικούς μέ τούς ὁποίους ἐν πόνῳ συζητᾶμε τά διαδραματιζόμενα, στά σαρκικά μας καί πνευματικά μας παιδιά πού ἐκπλήσσονται μέ τίς "λειτουργικές πρωτοτυπίες" καί στούς ἱεροσπουδαστές μας, πού λίαν μουδιασμένοι παρακολουθοῦν τά τεκταινόμενα καί μελαγχολοῦν ἀντί νά χαμογελοῦν...

Στά χεῖλη ὄλων τῶν χριστιανῶν μας ἀνεβαίνει ἓνα πικρό παράπονο, τό ὁποῖο δέν τολμοῦν νά τό ἐκφρασοῦν δημόσια, ἀλλά τό καταδέτουν μέ σεβασμό στός ἐφημερίους, πού μάχονται στίς πρῶτες γραμμές τῆς κοινωνίας μας. Μά γιατί καί αὐτοί, ὅπως οἱ πολιτικοί μας (κομματικοί) ἄρχοντες, παζαρεύουν τά ἱερά καί τά ὅσια τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας καί τοῦ Ἐθνους μας;

Πρωτεία ἢ δευτερεία διεκδικεῖ ἡ Ραβέννα;

Θά ἦταν ἀδικία νά πολυκατηγορήσουμε τή Ραβέννα καί τήν περί αὐτήν οἰκουμενιστική δραστηριότητα τῶν λειτουργῶν της, γιατί θά διεκδικήσει τά πρωτεία τοῦ πανθηρησκειακοῦ "προσδετισμοῦ" ἡ Ἀσσιζή νούμερο τρία. Τά πρωτεία τῆς ἀναξιοπρεπειίας καί τοῦ ἐσχάτου εὐτελισμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τῆς Ἱερωσύνης γενικότερα καί τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως στή μοναδικότητα τῆς Θεανθρωπίνης προσωπικότητος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, τά διεκδικεῖ ἡ Ἀσσιζή.

Σέ αὐθεντική βιντεοκασσέτα παρακολουθήσαμε Ἐπισκόπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας νά συμφύρονται μέ τούς διακοσίους ἐκπροσώπους ὄλων τῶν θρησκειῶν. Ὅση αἰσιοδοξία καί νά διαδέτεις, σέ πιάνει κατάθλιψη νά βλέπεις κορυφές τῆς Ὁρθοδοξίας μας νά αὐτοεξευτελίζονται μπροστά στόν παναιρετικό ἄρχοντα τοῦ σκότους (τό Ρωμαῖο Ποντίφηκα) καί μπροστά στούς εἰδωλόλατρες, τούς παντελῶς ἄσχετους μέ τή μοναδική Εὐαγγελική ἀλήθεια, πού διαφυλάσσει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Ποιός, λοιπόν, ἐξανάγκασε τούς ἐκπροσώπους Ἐπισκόπους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας νά συρθοῦν ὅπως ὄλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκειῶν καί νά τοποθετήσουν ἀναμμένο καντηλάκι

σέ κοινό έστιακό βωμό, δηλώνοντας έτσι παγκόσμια ότι ή Αγία Όρθοδοξία μας αποτελεί ένα μικρό κομματάκι τής κατασκευαζόμενης σύγχρονης πανθρησκείας;

Τί κατάντια! Νά βλέπεις ταγούς τής Αγίας Όρθοδοξίας μας, Σεβασμιωτάτους ή και Πανοσιολογιωτάτους κληρικούς μας, νά υποκλίνονται δουλικότατα μπροστά στον παναιρεσιάρχη Ποντίφηκα και νά αισθάνονται καταυποχρεωμένοι -από τήν όλη συμπεριφορά τους φαινόταν αυτό- γιατί ό Πάπας καταδεχόταν νά τούς ρίξει λίαν συγκαταβατικά μιά συμπαθητική ματιά και πολύ υπεροπτικά, έν πάση περιπτώσει, νά τούς αναγνωρίσει ως ύποτελείς του στή νέα τάξη Πανθρησκειακών πραγμάτων, άφού αυτοί (οί Όρθόδοξοι) τόν υπεραναγνωρίζουν ως διάδοχο του Άποστόλου Πέτρου, κληρονομήσαντα τά πρωτεία του ως "άγιότατος Έπίσκοπος Ρώμης" και έμπνεόμενον τό άλάθητο σέ συνεχή άλάθητη ροή.

Σ' αυτούς τούς Έπισκόπους πού έλαβαν μέρος στήν Άσσίζη Ν° 3 και στή Ραβέννα μπορούμε άνετα νά τούς φιλήσουμε τό χέρι; "**Ο κοινωνών του άκοινωνήτου άκοινωνήτος έστω**" όρίζουν οι Ι' και ΙΑ' Άποστολικοί κανόνες, ό β' τής Άντιοχείας και ό θ' τής Καρθαγένης. Οι Άγιοι Άπόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες πού εκφράζονται έτσι όπως εκφράζονται, γιά τούς αίρετικούς πού τούς έθεωρούσαν "άκοινωνήτους" δέν είχαν μέσα τους άγάπη; Μόνο οι σημερινοί οικουμενιστές διαδέτουν αυτό τό υπερσύγχρονο χάρισμα πού λέγεται άγάπη (=ψύχωση) προς τούς αίρετικούς;

Οι χιλιάδες τών Αγίων Πατέρων τών Οικουμενικών Συνόδων πού διατύπωσαν άράς(=κατάρες) κατά τών άμετανοήτων αίρετικών δέν είχαν άγάπη Χριστού μέσα τους; Προτιμάμε πάντως νά είμαστε μαζί τους, παρά μέ τούς σύγχρονους άνερμάτιστους οικουμενιστές.